

Jean
François
Duval

LUANNE NA CESTĚ

Napříč Amerikou
s Kerouacem
a Cassadym

■ garamond

LuAnne na cestě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.e-garamond.cz
www.albatrosmedia.cz

■ garamond

Jean-François Duval
LuAnne na cestě – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

*Jean
-François
Duval*

**LUANNE
NA CESTĚ**

***Napříč Amerikou
s Kerouacem
a Cassadym***

■ garamond

Ž francouzštiny přeložil Tomáš Havel.

*Památce Michela Le Brise, který věřil této publikaci
a povzbuzoval mě k jejímu vydání.*

Autor

*LuAnne Hendersonové,
„Marylou“ z románu Na cestě.*

Vážený pane Marku Twaine,

*nezáleží na tom, že jste nečetl Na cestě a nikdy neslyšel o Nealu Cassadym a Jacku Kerouacovi. Tím spíš, že Jack Kerouac ve své knize neuvádí celou pravdu. Víc o tom, jak to skutečně bylo, jsem se dozvěděl od hezké dívky, kterou Kerouac ve své knize pojmenoval Marylou. Její pravé jméno je LuAnne Hendersonová. Podnikl jsem vše, abych ji našel. A nedlouho poté, co jsem se seznámil s ostatními protagonisty beatnické legendy, z nichž všichni byli čtenáři Vašeho Huckleberryho Finna, stěžejní knihy a zasněti-
telky všech amerických literátů – to není pochlebování –, mě vzala na cestu i ona. Nepochybně Vám nemusím vysvětlovat, že Jack Kerouac a Neal Cassady, často srovnávaní s Tomem Sawyerem a Huckem Finnem, a také úžasné LuAnne a Carolyn... jsou postavy, jež si v ničem nezadají s dalšími z Vašich hrdinů, spjatými s jinou slavnou legendou, Galahadem, Lancelotem, Merlinem, Morganou či Guineverou, které jste je uvedl na scénu ve své knize o králi Artušovi. Vážený pane Twaine, dovoluji si proto doufat, že následující stránky Vás nezklamou.*

I

DENVER, COLORADO

1945-1946

Člověku se nepoštěstí každý den setkat se s dívkou, která spolu s Jackem Kerouacem a Nealem Cassadym projezdila nahá celý Texas na zadním, občas i předním sedadle nejnovějšího modelu hudsonu. Na jedné z mála fotek, na nichž je zachycená, stojí v jednodílných plavkách v prudkém záklo-nu, jednu ruku má založenou v bok, tou druhou si přidržuje bohatou kšticí za krkem.

„*Gee*,“ povídá se smíchem, „to Neal, donutil mě, chápeš? Byla to strašně krkolomná póza, nemohla jsem se udržet, těsně na hraně pádu, *quite artificial!* Prostě mě ale chtěl mít takhle... *Unbelievable, you know.*“

Je okouzlující, když to říká, pohazuje přitom kučeravými vlasy a v kopečku na Mission Street přidává plyn, když míjíme slavný kostel, který posloužil jako kulisa klíčové scéně z *Vertiga* a ledové kráse Kim Novak.

Právě jsem přiletěl z Los Angeles. LuAnne na mě čeka-la za volantem svého červeného chevy u východu z letiště v San Franciscu (pečlivě mi popsala místo na parkovišti i barvu vozu). Slétl jsem na ni jako včela na květ.

Ta fotka pochází z doby, kdy *Vertigo* ještě nebylo dávno natočené, uvědomil jsem si trochu ohromeně.

„Chtěl, abych stála přesně takhle. Řekl: levačku si dej sem a pravačku takhle, a hlavně se nehýbej, *honey!*“

Neal Cassady ustoupil o několik kroků, cvak, cvak, *okay, perfect baby.*

Kerouac o ní hned na první stránce románu *Na cestě* píše jako o nejrozkošnější ze všech hezkých dívek, jenže trochu pitomé a trochu natvrdlé (je to jen jeho názor; možná; podle mě se jedná o ryzí rétorickou figuru; jak byste přeložili

awfully dumb?), která je však schopná provádět i ty nejstrašnější věci.

V tom, že je rozkošná, se Jack nemýlil.

Bylo jí teprve patnáct, když Neal se svým kámošem Jimem vešli do Walgreen's Drugstoru, kde se scházela veškerá denverská omladina a pak vyrážela na kulečnick.

„Hele, mrkej na tu *bluebell girl*. Sice ji neznám, ale Jime, ručím ti za to, že z ní do pár tejdňů udělám svou ženušku!“

LuAnne seděla s nohou přes nohu na židli vedle stojanu s kulečnickovými tágy a křídami, unylá, jako by ji vymaloval Modigliani, k zešílení krásná, předobraz všech lolit, jež se zrodí teprve o něco později na stránkách autora, který napsal jedinou dobrou knihu, a to ještě platí jen o její první polovině.

Bílé ponožky, jemné, pozlacené chmýří na předloktích, kůže opálená červencovým sluncem. Je léto roku 1945, jsme v Denveru, v Coloradu, ve velkém maloměstě, kde se všichni místní mladí mezi sebou znají.

Neal pracuje jako hlídač na *parking lotu* u Rocky Mountain Garage. A jinak, když zrovna není u Walgreena, je k zastížení ve veřejné knihovně, kde s naivní a panickou zvědavostí kluka z chudinských čtvrtí, který chce leccos pochopit, hltá Prousta a Schopenhauera. Noci pak, věrný své budoucí legendě, tráví v Jeanniině posteli, radostné potěšení a klid si vykupuje tím, že projevy lásky prokazuje stejnou měrou i vděčné matce a babičce. Neal zatím neví, že už na něj čekají v New Yorku – aby tam z něj stvořili buňuelovského anděla.

LuAnne zastavila auto a zapálila si cigaretu. Bezesporu je rozkošná, zlaté kadeře, plné rty, věčně mladá se vynořila z minulosti jako z pohádky od Lewise Carrola nebo Jamese Barrieho. Jako víla Zvonilka, která jediným cvrnknutím dokáže zastavit uhánějící čas a nechat ho rozprsknout jako

bubble gum. LuAnne byla vždycky Marylou, tou Marylou z první stránky *Na cestě*.

Pár hodin nato se rozpláče, s hlavou a vlasy položenými na mém rameni.

Nakonec jsem jí totiž jako netaktní revenant z budoucnosti vyprávěl vše o *beat revivalu* a o postavení, které v něm, *after all*, sama zaujímal. Žila v ústraní v *mobile homu* a příliš nečetla. Nevěděla skoro nic o reklamách na newyorských domech s Kerouacem v khaki kalhotách Gap, o nezadržitelném rozpínání galaxie beatníků, o nových vydáních, o překladech do nejrozmanitějších jazyků, o osudu slavného strojopisného svitku *Na cestě*, natukaného za tři týdny na psacím stroji na dálnopisový papír a vydraženého u Christie's za víc než dva miliony dolarů, ani o těch několika jejích fotkách – stále se opakujících dvou nebo třech –, otištěných v publikacích, jako například *Jack Kerouac Angelheaded Hipster* od Steva Turnera (tu zde uvádím proto, že právě v ní jsem *viděl*, skutečně *viděl*, LuAnne poprvé), a v nichž se objevuje po boku kultovních hrdinů: Jacka, Neala, Ginsberga, Burroughse, Corsa...

Otírá si slzy. Dívá se na mě – v očích jí spatřuju cosi jako nekonečné výhledy do jejího mládí, do doby, kdy se spolu s Jackem a Nealem vydala stříbřitým hudsonem až na konec cesty.

„Víš, Jerry (přišlo jí nejjednodušší říkat mi Jerry), asi ti to budu muset všechno vyložit úplně znovu a od začátku.“

Kývu hlavou, *I nod*, jako ve špatném románu – Kerouac by takový prefabrikovaný výraz nikdy nepoužil. *Oh, man!* LuAnne skutečně souhlasí. A aby zamezila té nepatřičnosti, vrací mi hlavu tam, kam patří, drží ji hezky zpříma v dlaních přitisknutých k mým tvářím.

„Takže od začátku? Od tvého mládí?“

„Ano, od mého setkání s Nealem. Jak jsem ho potkala, co všechno tomu předcházelo a co všechno následovalo.“

„Můžeš rovnou začít.“

Takže – posloucháš...? Prostě to bylo tak. Musela jsem to udělat... jinak to nešlo... chápeš...? S tátou už to dál nešlo. Chtěla jsem vypadnout z Kalifornie, z Comptonu, byl to strašnej zapadáček. Měla jsem toho až po krk, víc než po krk! Jenže kam se vrátit? Okamžitě mě to napadlo. Jako první se mi vybavila matka – jak dlouho jsem ji už neviděla? Zнала jsem ji vůbec? Nápad odejít a najít ji mě příšerně vzrušoval. Najednou jsem nemyslela na nic jinýho, nic jinýho pro mě neexistovalo. Vydám se za ní do Denveru a budu tam s ní žít. Věděla jsem, že to bude těžký, moc tvrdý to bude, *very hard days, you know*, ale bylo mi to jedno, chtěla jsem za ní, to jsem věděla tady, přesně tady (prstem míří na hrud', ukazuje na srdce), po ničem jiným na světě jsem netoužila. *Dad* mě varoval, mamku moc dobře znal... byla to přece jenom jeho žena (smích), ale uvědomoval si, jak osamělá se cítím... hrozně osamělá! Měla jsem pocit strašný zimy, fučelo tam na mě ze všech stran... A tak souhlasil. Souhlasil, že odjedu! Měla jsem radost, dokážeš si představit, jakou! *I was so thrilled!* Tak šťastná!

Ale bylo by vhodné, abych ti nastínila taky něco o tom, jaká holka jsem tenkrát byla, ne? Bylo mi dvanáct a nebyla jsem vůbec tak dospělá jako později v šestnácti – každopádně ze mě nikdy nevyrostlo bidlo, byla jsem velká jako... ehm... dejme tomu jako Marilyn Monroe v *River of No Return*, viděls ten film? A nevážila jsem víc než... hmm, řekněme než Lolita ve srovnání s Humbertem Humbertem... Takže kdybych se měla bránit proti otčímovi, byla bych o dost nižší váha... ten vážil dvě stě padesát liber.

Jedno musím upřesnit: byla jsem sice vlastně ještě malá holka, ale vypadala jsem na šestnáct. Už jsem měla prsa a boky – už v devíti letech jsem měla figuru jako dospívající holka. Zkrátka jsem byla předčasně vyspělá... To se tak stává, když se člověk narodí v okolí Denveru, na *Wild West*, víš? (Pohození hlavou, vlasy letí dozadu, v očích zajiskří.) Jsem zkrátka holka z Colorada! A to nejzajímavější, to nejpodivnější na tom je, že všechny ostatní holky, co jsem vídala a bylo jim třináct, čtrnáct, mi přišly mnohem mladší, mnohem dětštější než já. Brala jsem je jako malý holčičky...

Ale teď ti, přece jenom, řeknu ještě něco o tátovi. Všiml sis toho policejního auta, co jsme před chvílí předjeli? Ne, hmm, nevšiml, ale já jo! Mám ve zvyku sledovat policejní auta. Vidím úplně každý, jedno z jakýho směru jede... Praští mě do očí, už od dob, co jsem byla tou žábou, kterou ti popisuju. Protože můj táta byl policajt, *he was a cop!* – už jsem to říkala? Ne? No, tak on vždycky jezdil v policejním autáku. To bylo každou sobotu: tak jedem, holka! Nastup si! A frčeli jsme do kina.

Víš, jaký to je, když je ti jedenáct, dvanáct, a přímo na místo, kde budou všechny tvoje kámošky a kámoši, tě doveze táta? Ten můj tohle dělal. Auto zaparkoval přímo před bijákem, otevřel dvířka dokořán, já malýma nožičkami seskočila na chodník a on mě dovedl až před kino, kde veškerá místní omladina stála ve frontě a čekala, až otevrou kasu! Pokaždý tam byla dlouhatánská fronta, samý *kids*, co se nemohly dočkat, až si koupí lístek. No a my s tátou jsme v klidu šli podél nich, všechny jsme je minuli, a *daddy* byl hrdej na to, že mě dovnitř uvede jako první ze všech...! Jako bych byla nějaká královna! Jako policajt měl všude přednost a využíval toho. Dokonce jsme ani nemuseli platit vstupný. Dokážeš si to představit? A všichni ve frontě si

mezi sebou říkali: „Viděls LuAnne? Ona si snad myslí, že je nějaká Miss Newty, nebo co?“

Pak jsme se usadili v sále. A *daddy* se díval na film se mnou. Místo aby zmizel, tak zůstal na celý promítání! Jako bych ten film vůbec neviděla... Jediný, co jsem vnímala, byl on – tatínek usazenej na vedlejším sedadle...!

Všecko okolo byl jinej svět, tisíc světelných let od toho mýho, svět, kam jsem neměla přístup, svět děcek, co chodily na filmy samy, bez tatíneků po svém boku. Trápilo mě, že nejsem obyčejná holka jako ostatní. Strašně jsem se k nim chtěla přidat. Jenže to nešlo. Štvalo mě to! Styděla jsem se! Bylo mi to neuvěřitelně trapný, cítila jsem se nemožně. Chápeš? Protože navíc jsem ty děcka moc dobře znala. Byly to kámošky, kámoši... A museli čekat, aspoň půl hodiny, zatímco já... Pro *daddyho* to byl samozřejmě taky způsob, jak ušetřit, jenže mně tohle bylo úplně ukradený! To šlo úplně mimo mě. Dala bych nevím co za to, abych mohla stát ve frontě s nima, snila jsem o tom, že čekám ve frontě! (Smích.) Myslíš, že jsem jediná holka na světě, která by po něčem takovým zbožně toužila? *I would have loved it!*

No tak mým snem bylo vrátit se do Colorada, kde jsem se narodila! Vždyť to říkám, jsem opravdová holka z Colorada.

3

Takže jednoho krásnýho dne mě Greyhound vysadil na autobusáku v Denveru.

Rodinnýho znovu setkání tě ušetřím. Byla jsem tak veselá, až z toho *mom* a otčím vypadali stejně veselí jako já.

Můj život holky z Colorada mohl konečně začít.

Matka pracovala v baru Thelma's Crystal, dělala tam ve-doucí, byl to takovej *pub*, součást McBiddy's Restaurantu na Curtis Street.

Okamžitě jsem nastoupila do školy, nejdřív na Morey Junior High School, pak na East High a pak na West High – hrozný přesuny.

Večer jsem se vracela domů za matkou a otčímem. Ten dělal na letecký základně Lowry Field. Vedli divnej život, to ti povím, *daddy* měl pravdu! Vůbec to nebylo snadný.

Hlavně jsem nedokázala pochopit máti... Jak se chovala, jak reagovala, to pro mě byla záhada... To přesahovalo moje chápání... Tak třeba: na Štědrej den – moje první Vánoce v Denveru – s otčímem odešli na *party*, za tři hodiny už byli zpátky, totálně namol.

Sotva zavřeli dveře, otčím začal matku mlátit jako zběsilej a já si říkala proč? Proč? V životě jsem neviděla nikoho, kdo by se takhle rozzuřil! Bylo to brutální, jako zdivočelý zvířata. Vrhnu se na ni a bušil do ní, dokud nebyla hotová. Facky lítaly ze všech stran, rány, křik, řev. Stříkala krev. A já stála vyděšená v koutě. V životě jsem neviděla opilou ženskou, natož aby ji k tomu ještě mlátil její chlap. A tohle navíc byla moje máma! Ten její, už jsem ti to říkala, vážil dvě stě padesát liber... Svalí ji, praští s ní o zem a mlátí a mlátí... Sílu má jako bejk! Zoufale jsem si říkala: co můžu dělat? Nic, panebože, nemůžu dělat vůbec nic. Cítím jen, jak mi zrychluje dech a srdce buší o překot! Jsem bezmocná, jsem z toho vyřízená. Víím, že bych mohla křičet: Nech toho! Nech toho! Ale je to tak surový, tak nepředstavitelný, že ani tohle jsem nedokázala a zůstala jako přimražená, jako němá. Nedokážeš si představit, Jerry, jak mě to bolelo, když jsem viděla někoho takhle zacházet s mojí máti.

Pak se jí, ani nevím jak, podařilo otevřít dveře, vyběhla jsem za ní a už spolu bereme roha, běžíme a běžíme...

Pelášíme a zastavujeme, teprve dokud úplně bez dechu nedoběhneme k domu máminy švagrový, ta otvírá a žasne: „*Good Lord*, co se vám stalo...? Samozřejmě, chudinky moje, že vás tady nechám přes noc, pojdte dál!“ – byl přece Štědrý večer, to mají rodiny na útěku odjakživa všude dveře otevřený, že jo. Na druhou stranu... toho večera Santa Klaus tutově nepřišel, v punčoše u krbu mi nenechal žádný pěkný dárky – třeba úplně nového a krásného nevlastního tatínka s maminkou. Protože kdyby tenkrát Santa Klaus přišel, tak bych ho musela vidět! Ani chvilku jsem totiž nespala! Celou noc jsem se v posteli trásla hrůzou. Až do rána jsem byla vzhůru. Nedokázala jsem zamhouřit oči. Jenom jsem to udělala, už jsem viděla pršet rány na mámino tělo... Přitom jsem už nemohla, byla jsem na pokraji sil, ráda bych usnula a unikla všemu, co se mi honilo hlavou, jenže to nešlo, okamžitě vidím *mom*, skrčená pláče a křičí... krev stříká... nenávisť! Člověk by někdy řekl, že nenávisť je skutečná krev, která proudí lidem v žilách, co myslíš, Jerry?

No a po tý strašný noci, ještě se ani nerozednilo, a... tomu bys neuvěřil, *mom* a já už jsme zase doma, v kuchyni. Kulím oči, cože?! *Mom* dělá mýmu nevlastnímu tatínkovi snídani. Vytahuje talíře, pokládá je na stůl. Pánev je na vařiči, máslo se rozpouští, už to prská, voní, z toasteru vyskakují dozlatova opečený chleby, v místnosti začíná být příjemný teplo. Vajíčka na slanině pro pána. Všichni tři sedíme u stolu. Jako by se nechumelilo. Včerejší večer? Zapomenuto. Tak z toho jsem měla oči vykulený jako postavička z komiksu.

Pak otčím vstane a slyším, jak se svalil do svého ohromného křesla v obýváku. Pochopitelně, je přece den volna. Říkám *mom*: „Jak to? Jak tohle můžeš...“ „A co?“ „No... vařit mu snídani po... po tom... co ti udělal?“ Jako bych mluvila do dubu. Nic neříká, mlčí jako zařezaná, vidím, že mu nic neřekne, ani slovo výtčiky. Ani na mě se nepodívá,

možná si netroufá. A víš, Jerry, co udělám já? Běžím do obýváku a postavím se přímo před svého dvoustpadesátiliberního otčíma. A všechno na něj vybalím, řeknu mu, co si o něm myslím...

Ze začátku mluvím klidně, protože se snažím ovládat. Jenže s tím, jak mluvím a on vůbec nereaguje, tak... tak najednou cítím strašnej vztek, kypí ve mně a dere se ven. Křičím, řvu, on sedí dál, jako by nic – jediný slovo se ho nedotkne, všechny po něm stečou jako nic. A tak mu na závěr, přímo do obličej, zařvu:

„Uvědom si, že bejt tady jeden z mejch bráchů, taks tohle mámě nikdy neudělal, nikdy, protože by ti to nedovolil! A kdybych já byla velká jako oni, kdybych byla kluk, tak tě rozmáznu jako mouchu. Seš obyčejnej hnusák! Vypadni odsud! Přece vidíš, že tady o tebe nikdo nestojí, tak padej!“

Vstane.

Plivnu mu do ksichtu.

„Prašti mě! Jen si prašti, jestli si na to troufneš!“

On jen zavolá na mámu:

„Odved' si tu holku, nebo ji zabiju.“

Hned po prázdninách jsem cestou do školy potkala Lois.

„Nazdar, Lois!“

Byla to moje nejlepší kámoška. A všechno jsem jí řekla.

„Chudinko,“ politovala mě.

Už jak jsme se viděly poprvé, bylo jasné, že jsme naladěný na stejnou vlnu. Ona v sobě měla taky ten holčičí vztek, co čeká jenom na to, kdy vybouchne. Byly jsme úplně jiný než ostatní děcka, zajímaly jsme se o jiný věci. Učení pro nás byla otrava. Měla jsem pocit, že škola mě pomalu zabíjí, jenže já chtěla žít, žít! Chápeš? Rozbít okna a vstoupit do opravdovýho života. Lois a mě si můžeš představovat jako takový předčasný Emmy Bovaryový, až na to, že pro

nás nepřípadalo v úvahu sekat latinu, sedět na zadku v lavici a dívat se z okna na to, co se děje venku. Na svůj život jsme se nechtěly koukat přes okenní sklo, chtěly jsme ho protancovat, vstoupit na parket, vylézt na scénu, a to hned teď! Mezi našimi sny a tím, jak jsme s nimi chtěly naložit, jsme nesnesly ani cigaretový papírek. Byla jsem zkrátka přesně v tom věku, kdy máš tak rebelskou duši, že tě co vteřinu odnáší pryč, máš chuť sejít ze všech vyšlapanejších stezek a vrhnout se na kteroukoli neznámou cestu. O to víc, že v našem případě, v případě malých Američanek, to bylo, představ si, možný, a my to tušily – všude jinde na světě to skutečně tenkrát nebyla sranda: v Evropě i v Pacifiku zuřila válka, svět vstupoval do atomového věku a sám dobře víš, že od té doby už nikdy nic nebylo jako dřív. Dokonce si vzpomínám na den, kdy Kerouac – jasně, bylo to mnohem později – řekl, že odteď už chlapi nepohvizdujou na ulici jako dřív.

Teď bych ti měla něco říct o Lois, ale to může počkat, ne? Ani jedna jsme se ve škole zbytečně nezdržovaly, co nejdřív jsme to ukončily. Dokážeš si to představit? Mám na mysli, co se dělo pak?

4

Ale dokážu! Dokážu si to představit, LuAnne. A jak snadno! Kdybych to měl popsát, tak asi takhle: s Lois si vyděláváte, jak se dá. Všude vydržíte jen chvíličku. V okolí se o tom dobře ví: jsi ta holka, co se šibalským úsměvem tu prodává hamburgery, támhle zase čepuje pivo. Samozřejmě ani ty,

ani Lois nesmíte pracovat na plný úvazek! Nesplňujete věk. Jste pořád ještě děti! Jenže k čemu mají dvě tak hezoučké dívky růžový jazýček, když ne ke lhaní o svém věku?

„*Hey Lois, it's your turn!*“ (Obsloužíš ho?)

„*No it's yours!*“ (Ne, ten je tvůj!)

Jak tak běháte a otáčíte se po sále, chlapi si dozajista ne nechají ujít pohledy na vaše štíhlé pasy, krásné nohy, očima sklouzli k prsní bradavce pod blůzkou, ke zlatým kučerám rámujícím svěží obličej – k vlasům, kterými potřásáte a které, lehoučké jako pára, poletují vzduchem, když vás popadne šílený záchvat smíchu nebo když vás prostě jen tak, bůhvíproč, napadne popoběhnout, abyste se dostaly rychleji do určitého místa v sále, přičemž vzdálenosti překonáváte s bezstarostností a bezprostředností, které se u dospělých už navždy vytratily. Chlapi jsou v sedmém nebi. To je krásy! A postupní zaměstnavatelé... oslnění! Samozřejmě vás vždy ochotně zaměstnají! Že je jim třináct, pane strážník, děláte si legraci, *you're kidding*. Okay, hned, *young girls*, nastoupit můžete hned! Tak hurá na plac!

Ale hlavně ti musím, Jerry, povědět tu nejpamátelnější historku. A ty ji pak můžeš taky vypravovat. Nejpamátelnější historka... to bylo, když jsme se nechaly zaměstnat jako telefonní spojovatelky. A stejně, jako když jsme prodávaly hamburgery, jsme to povýšily na umění. Dokážeš si nás představit? Sedíme před palubní deskou a se sluchátky na uších neustále zastrkáváme banánky do zdířek, abysme propojily toho a toho s tím a tím. Není pochyb, že s Lois jsme mistryně v okamžitý komunikaci, v neprodleném spojení. Deset prstů tančí jako baletky. – Že ne? Deset prstů... podle tebe přeháním, Jerry? Popravdě řečeno, přeháním, ale jenom trošičku, byly jsme jako rockový písáčky na stroji, anebo *girls* tancující *french cancan* v nějakým

pajzlu. Vytáhneš tenhle banánek a tenhle zastrčíš, ale rychle, rychle! Expertky, byly z nás expertky, teda aspoň si to o nás mysleli – trochu levý, to jo, možná ještě ne úplně vyzrálý, chyběl nám cvik. Ale dělaly jsme, co jsme mohly, a rychle se učily, přitom jsme bezelstnými hlásky šeptaly do mikrofonu, který měla každá před sebou, občas krapet pronikavěji, ke zdůraznění naléhavosti očekávaného spojení... a taky ku spokojenosti zákazníka, *yessir... no worries... please hold on a second, just one more second! I will... It's my pleasure.*

Ten *job* se jevil dobře. Ne, že bysme z něj byly vyložené na větvi, jako třeba při zkoušení hadříků, ale jinak celkem v pohodě. Jenže po týdnu, o polední pauze, narazíme na partu kámošů. Bylo léto. Nádherný, naprosto výjimečný počasí. Krásný, slunečný odpoledne před náma, odpoledne otevírající se dokořán před našima vykulenýma očima... V takových chvílích tě popadá závrať... Jenom zločinec by s takovým dnem nic nepodnikl, vid'?' Znáš ten pocit prostoru, tam v Coloradu, když je hezky? Obloha... barvy... a v dálce Skalistý hory... Něco neodolatelného. Nezapomínej, že jsme byly malý holky, měly jsme svěží, neopotřebovaný srdce otevřený všem zázrakům. Ty bys odolal, Jerry?

Navíc kolem nás parta, všichni křičí, pobízejí, podněcují, bylo to jako... jako bysme byly dvě Evy pod stromem poznání v rajský zahradě a spousta hlasů nám do ucha našeptávala: *Let's go! Come on! Let's go!* Práce? Na tu zapomeňte, holky! Nenechte se zničit. Kluci na nás doráželi: no tak, LuAnne, Lois, přece nepůjdete... *Go back to work...? Are you kidding? Don't! Please don't.* Holky nezůstávaly pozadu, omílaly jako kolovrátky: *It's too darn hot.* No a bylo to! Neodolaly jsme. Řekly jsme *Okey-dokey, guys*, jen se musíme... ehm... no prostě si musíme vymyslet nějakou výmluvu do práce. A napadlo to mě, povídám Lois, pojď, zavoláme šéfový! Ty

budeš mluvit a řekneš, že jsme měly malou havárku v autě, nic vážného, ale že mě bolí hlava a musíš mě doprovodit do špitálu, aby se potvrdilo, že mi nic není. To je dobrý, souhlasila Lois, a už běžíme k telefonní budce.

Asi se ti, Jerry, zdá, že se utápím v podrobnostech, vidíš? Ale říkám ti, že jestli tohle není život, tak potom už nic!

5

Obě jsme se vmáčkly do těsný budky. Lois si vzala sluchátko a já vytočila číslo: „*Hello boss?*“ „*Yes, Mrs Robinson speaking.*“ Lois měla šéfovou na drátě a ta si o nás hned začala dělat starost – s tím jsme vůbec nepočítaly. Místo, aby řekla, dobrý holky, žádný problém, tak se zajímá, co a jak, začíná se vyptávat, chce po Lois vysvětlit, jak se to stalo... Vtom Lois zpanikařila a úplně ztratila hlavu, měla pocit, že musí zatlačit na pilu, ještě přidat... „*Yes, yes, Mrs Robinson, jo, jo, LuAnne je příšerně otřesená, dostala silnou ránu, protože...*“ A aby šéfovou, která si na opačném konci drátu dělá čím dál větší starosti, už konečně umlčela, tak jí oznámí: *Mrs Robinson, LuAnne went through... the windshield...* LuAnne proletěla předním sklem... má obličej od krve... odevšad... odevšad jí teče krev...

Lois se rozjela tak, že už nebyla k zastavení, přidávala další a další hrůzy – *Horrible! It was horrible!* –, vzlykala, jako by byla taky v šoku. A s tím, jak zabředala do líčení *naší* nehody, jsem viděla, jak jí rudnou tváře, byla jako pivoňka.

Mrs Robinson na opačném koci linky dostala šílený strach, slyšela jsem, jak křičí do sluchátka, tak byla vynervovaná, Lois

koktala, byla celá rudá, prostě málem orgasmus... Zabrala se do toho tak, až jsem sama začínala věřit, že k tý havárce fakt došlo... *Yes Ma'am, poor LuAnne...* Snad jí nakonec ještě neřekne, že jsem MRTVÁ? *I tell you, Mrs Robinson*, jak vám říkám, viděla jsem ji vyletět předním sklem... Obličej samá krev, plno střepů... *She almost died...* Málem umřela... Ne, ne, Mrs Robinson, JÁ, já vůbec nic, *I'm safe*, je to zázrak, mně nic není, jinak bych s váma přece teď nemluvila, ne? Vlastně vám musím přiznat, že už volám z nemocnice, Mrs Robinson, a... omlouvám se, že to líčím tak zmateně, *it gives me such a horrible shock to see her...* Obě jsme v tak hrozným šoku, že...

Lois se zbláznila, kompletně se zbláznila. A já vedle ní začínala taky bláznit, už jsem nevydržela stát na místě, poskakovala jsem... Šeptala jsem na ni, skonči to už! *Stop it! Stop it!* Naznačovala jsem jí, ať už zmlkne... Rozevírala jsem a svírala jí před očima prsty jako krokodýlí tlamu, aby už tu svou klapačku konečně zavřela. Poulila jsem na ni vyděšeně oči, dělala grimasy, šeptala *shut up, shut up*, zkrát to! Nezacházej do detailů! Ona třásla hlavou, štouchala mě loktem do žeber, abych byla zticha, skutečně stála v bílé nemocniční chodbě a zvenku zněly sirény přijíždějících sanitek... *Yes, Mrs Robinson, I'll tell you more tomorrow.* A když zavěsila, byla náramně spokojená, měla pocit, že svůj výstup sehrála na jedničku.

„Tys dočista zešílela!“ řvala jsem na ni. „Proč jsi říkala, že jsem proletěla předním sklem? Jak to asi uděláme zítra, až přijdem do práce a já budu vypadat tak příjemně, jako nikdy předtím?“

Chytila jsem Lois za ramena a zatřásla s ní.

„Lois, ty nevidíš, že mám pleť jako broskvičku? Podívej se! Vidíš na mém obličejí nějaký odřenyiny nebo kůži pořezanou od skla? Vidíš něco takovýho? Boule na čele? Stehy?“

Lois se na mě zadívala a překvapeně přisvědčila: máš skutečně svěží, růžovoučkej obličej, bez jedinýho škrábnutí.

Jako funglovej cadillac stejný barvy. Dokážeš si nás představit, jak tam tak stojíme, Jerry?

Naprosto.

Jediný *představitelný* řešení bylo prostě se omotat fáčema jako mumie, nazítří přijít s tváří úplně skrytou pod obvazy jako hlavní hrdinka z *Neviditelný ženy*, kterou jsme s Lois zrovna viděly v jednom *drive-inu*. Jenže to mě v té chvíli nenapadlo... Na nápad s obvazy přišel mnohem později teprve Neal, když se při tom, co jsem mu tu historku vyprávěla, svíjel smíchy.

6

Hmm, teď jsme, Jerry, dospěli k záležitosti, o který nerada mluvím. Ale že seš to ty a že jsi za mnou přijel až z Evropy, tak... udělám výjimku! Jak jsem rostla, situace s otčímem začínala být *uncomfortable*, víš, jak to myslím, *uncomfortable, you know what I mean?* Chtěl... no prostě doufal, že si mu přijdu sednout na klín, jako bych... Jenže mně bylo třináct! A nepřišlo mi teda, že bych byla ještě děcko. Chtěl po mně... abych si mu sedla... *on his knees!* Dokážeš si to představit? Vím přesně, na co myslíš. Jo, je to trochu... ehm... něco na způsob... Lolity, když si ji posadí na klín Humbert Humbert... Jestli o mně jednou napíšeš, tak stačí čtenáře odkázat na příslušnou kapitolu z *Lolity*, protože mluvit o tom je, ehm, hodně choulostivý, moc ožehavý... Ale na rozdíl od ní, to chci zdůraznit, jsem nikdy nebyla zvrácená a nepředstírala jsem jako ta holka nevinnost... *I was an honest girl*. Nebyla jsem vůbec Lolita. Jenže otčím na mě vyvíjel strašnej nátlak... ehm, jestli se tomu tak dá říct... A já, jak už jsem

ti řekla, jsem ho posílala do háje, byla jsem stejná rebelka jako vždycky, nedala jsem se. Byly mezi náma pořád nějaký hádky a máti nic nechápala. Bylo to tak *uncomfortable*, že... nakonec jsem na tom byla tak špatně, že jsem se skoro cítila za všechno zodpovědná... Taky kvůli mamce... Co si pomyslí, jestli... jestli si uvědomí, že... teda, když jí dojde... co se děje... Způsob, kterým nevlastní tatínek... To mi nahánělo příšernej strach. Nechtěla jsem ublížit svý matce... Hrozně by ji to ranilo! Měla by mi to za zlý, určitě, měla by mi to za zlý, i když jsem nic nedělala, jenže, co naplat. Takže nejlepší řešení bylo nevracet se domů...

Rozhodla jsem se tam pobývat, co nejmíň to šlo. Vracela jsem se pozdě večer, spěšně pozdravila *good night* a šla spát; za svítání jsem už byla zase pryč. *Mom* určitě bylo naprosto jasný, že dělám, co můžu, abych nemusela být v baráku. Je možný, že měla podezření, ale přísahám ti, že dodnes nevím, jestli něco vytušila, nebo si celou tu dobu myslela, že mezi náma jsou jenom ty slovní přestřelky, neshody mezi pubertáčkou a otčímem. Zkrátka, že si prostě nerozumíme.

Takže v tý době jsem začala s Lois chodit do výčepu u kulečnickový herny, která stála vedle bazénu – přímo do herny holky nesměly. Zákon je zákon. Holky nemají co hrát kulečnick. Ale stejně jsem se tam seznámila s Nealem.

Vyloupnul se jednou odpoledne se svou holkou Jeannie a kámošem Jimem Holmesem. Jim byl kluk, se kterým Neal nejraději diskutoval o Schopenhauerovi – Schopenhauer, to bylo jejich nejoblíbenější téma. A když se spolu nebavili o filosofii, tak mluvili pořád jenom o literatuře... jednou si pamatuju – a můžeš mi to věřit, protože jsem se dívala na hodinky –, že se vydrželi bavit pět hodin o Thomasi Wolfovi!

Neal z něj byl celej pryč... říkal, že nikdo neumí promítat vize, obrazy a scény do čtenářovy hlavy tak jako Thomas

Wolfe, že žádný jiný spisovatel ti v okamžiku, když ho čteš, nedokáže tak zřetelně mluvit přímo do ucha... „*Bring feel and taste to your ear as you read.*“

Takže tenkrát spolu zrovna mluvili o Wolfovi, když... mě Neal zahlídl. Naklonil se k Jimovi a pošeptal mu do ucha, Jime, vidíš tu holku? Ručím ti za to, že z ní do pár tejdnu udělám svou ženušku. Pak se otočil k Jeannie: Jeannie, víš, že v sobotu večer bude *party* v chajdě? Nezeptala by ses támhle tý holky, jestli by taky nepřišla, teda, chci říct, aby ses na ni mrkla, co myslíš, nebyl by to skvělej dáreček pro Dickieho Reeda? Dickie zrovna žádnou nemá a... tak co mu nepřichystat hezký překvápko, co?

Než bys řekl švec, Jeannie stojí přede mnou.

„Hi.“

„Hi.“

„Už jsem tě tady párkrát zahlídla a... no prostě nezašla bys k nám v sobotu večer... chystáme se... do takový prázdný chajdy v Rockies, stojí na úžasným místě, pořádáme tam večírek...“

„To by bylo skvělý!“

„Tak jo, dej mi telefonní číslo a já se ti ozvu.“

7

Jestli chceš v tý svojí knížce napsat i o tom večírku, Jerry, stačí říct... Takže: slavnej večer nastal a jedeme do chajdy nad městečkem Golden City. Sedíme v jednom z autáků – hudson, cadillac, ford –, jsou přinejmenším tři nebo čtyři, frčí za sebou po silnici a ve zlatavým večerním světle stoupají

do kopců. Neal samozřejmě sedí za volantem toho úplně prvního. Dobře jsem si všimla, že má ruku položenou na stehně Jeannie, která se k němu tiskne. Já sedím vzadu s tím Dickiem Reedem, se kterým mě chtějí dát dohromady. Vidím ho úplně poprvé! Nebo jestli jsem ho už někdy u Pedersona viděla, tak si na to nevzpomínám.

Jakmile dorazíme do chajdy, Neal na nic nečeká a odvádí si Jeannie do patra. Dole všichni vypadají, že se baví jako blázni. Asi dvacet kluků a holek a muzika! Swing, be-bop, však ty víš, o co jde, Jerry, vid? Určitě to pak dokážeš popsat. Hlasy a smích, těla v pohybu... holkám víří sukně a zvedají se, když s nima partneři zatočí ve vzduchu, všichni mají štíhlý pasy, jsou přesně takový, jak to mají kluci rádi, objímají je a tisknou k sobě, těla se rytmicky vzdalují a zase se vinou k sobě, břicho na břicho, prsa na prsa...

A hlavně, Jerry, žádný pitomoučkový špitání, protože kdo šeptá? zralý ženský, jenže tady, tady je slyšet jenom povyk mladistvejch hlasů! Živý, vášnivý rozhovory, jako když sedíš v kině. A k tomu se k sobě chvílema přiblíží a zlehka se o sebe otřou rty, přitisknou se k sobě. Polibky. Dickiemu Reedovi by se to určitě líbilo... jenže já...

Potřebovala jsem se ho zbavit. Byl strašně nesvůj a já se soustředila na něco úplně jiného... Nepřestávala jsem pošilhávat po schodišti; co tam ten Neal s Jeannie asi tak dělá? Snad ne... tamto...

„Dickie, přines mi colu,“ řekla jsem.

„Colu? Jasně.“

Sotva se otočil, chytám se zábradlí a běžím nahoru. Jenže v jakém pokoji jsou? Tady? Nebo támhle? Ne. Hele, tady jsou, oba dva a dělají... dělají co? Projdu pokojem a posadím se na ohromnou postel vedle Neala. A zničehonic cítím... jeho ruku na svém stehně! Začíná mě taky hladit a... Jeannie si ničeho nevšimla!

Trvalo to jenom chvilku, protože najednou jsou tam všichni. Stop! Neale, LuAnne, Jeannie, teda! Vy prostopášníci...! Dost osahávání, jedeme! Rychle, jede se na kulečník.

K Pedersonovi jsme nemohli, protože tam holky nesměly, a tak jsme cestou zastavili u malý herny – byly tam dva stoly a zbytek večera jsme strávily tím... čím tráví večery všechny holky: sledováním kluků, jak se předhánějí ve zručnosti a posílají proti sobě koule po zeleným suknu, před spoustou dalších chlapů, obsypaných kolem nálevního pultu s pivem v ruce, mezi klikatícima proužkama kouře z cigaret, který se postupně v sále skládá do vrstev, a dalšíma holkama, co jsou tam od toho, aby na ně čučely.

To hlavní ale, Jerry, přišlo, když jsem po chvíli zmizela na toalety. Vracím se pak ke stolu a vidím proti sobě Neala, jako by si šel taky odskočit. A když se míváme, cítím, že mi do dlaně vmáčknu kousek papíru. Otočila jsem se a vrátila se na toalety, rozbalila lístek a četla: „LuAnne, musím s tebou co nejdřív mluvit. Zítř ráno ti zavolám.“

Spala jsem jako *sleeping beauty*. A pak v 7.02 hodin zazvonil telefon. Dvě minuty nato, co *mom* odešla do práce.

„Hi, LuAnne. Mám ti toho spoustu co říct, spoustu věcí, který...“

Takže pochopitelně zatajím dech, mlčím a chystám se všechno vyslechnout. Netrpělivě čekám, co přijde. A... no pochopitelně jsem věděla, že to určitě vypravuje všem holkám, všem, o který usiluje, jenže tentokrát to vypadalo, že jeho příští dobytelský počin budu já. Úžasnej pocit! Věděla jsem, že všem přede mnou opakoval to samý, co jsem právě poslouchala, LuAnne, musím ti říct milion věcí, musím ti ukázat milion věcí, abys věděla, že... Zkrátka: v 7.07 hodin jsem měla dojem, že jsem královna všech teenagerů, ta nejbezvadnější a nejkrásnější holka v Denveru.

Uběhlo pár dní, Jerry, tentokrát Neal uhání po silnici v thunderbirdu, v autáku, co s *třetím* reflektorem vypadal jako kyklop, vlastně ne, promiň Jerry, byl to spíš tucker, právě ho v té době vyfantazíroval Mr. Tucker. S tím rozdílem, že tentokrát vedle něj na předním sedadle nesedí Jeannie, ale já.

Přijíždíme do Cody, ehm, ne do Cody... Do Goldeny, do města, kde má hrob Buffalo Bill, co se, jak víš, ve skutečnosti jmenoval William Cody. Něco málo jsem o něm věděla, protože jako všichni jsem s Lois byla v kině na filmu *Buffalo Bill* s Joelem McCreou a Maureen O'Harovou. A Neal mi říkal, LuAnne, ukážu ti jeho hrob, není vůbec špatnej...

... Kdybys nás viděl zdálky a zezadu, tak bys řekl, že se s Nealem zbožně usebíráme před hrobem, který zrovna i s bazénkem zalévají proudy deště. Pršelo totiž a pršelo! Jenže zblízka bylo na první pohled jasný, že ruce nemáme spojený k modlitbě, ale ponořený ve vodě...

A byl to zázračnej rybolov! Desítky, stovky, tisíce stříbrnejch, třpytivejch rybiček nám uvízlo v sítích, skákaly nám samy do dlaní, nenechaly se vůbec prosit. Všecky mince, který tam naházely stovky turistů a obdivovatelů chlapíka, co pozabíjel dvacet tisíc bizonů střelbou z okna vlaku jenom proto, aby ohromil cestující. Vybuchovala jsem smíchy, oči mi zářily, odráželo se v nich deset tisíc penízků. Byli jsme hanobitelé hrobu. Řekla jsem:

„Neale, ty seš fakt neuvěřitelný, ty...“

„*Baby*, snad si nemyslíš, že jsem tady poprvé... Na tomhle místě, jak vidíš, rád vcházím do souladu s... ehm, můžeš tomu říkat... ehm... něco jako určitej druh boje, v němž se smývá rozdíl mezi duchovnem a materiálem...“